26/05/2021

Πάσχα Χριστού, η διάβαση του ανθρώπου στον κόσμο του Θεού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς

- Του Αρχιμ. Συμεών Αναστασιάδη

«Ὦ Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου».

Η εορτή της Αναστάσεως του Ιησού Χριστού από την Αγία μας Εκκλησία δεν εξαίρει απλώς στο εκκλησιαστικό σώμα ένα σπουδαίο ιστορικό γεγονός του παρελθόντος, αλλά μας εισάγει μυστικά από τώρα στο μυστήριο του μέλλοντος αιώνος, αυτό της Ουρανίου Βασιλείας. Μια εισαγωγή που διέρχεται όμως μέσω του σταυρού και του τάφου. Ίσως μας τρομάζει η ιδέα τους, όμως ο Χριστός με την Ανάστασή Του αίρει τον φόβο μας!

Διερχόμαστε, ως τοπική κοινωνία αλλά και ως παγκόσμια κοινότητα, μια δύσκολη

περίοδο δια μέσου πολλών και ποικίλων κρίσεων. Και ενώ όλοι έχουμε στραμμένη την προσοχή μας στην υγειονομική κρίση, αγνοούμε μέσα στην σύγχυσή μας το γεγονός ότι τα αίτιά της είναι στην πραγματικότητα πνευματικά.

Η ανθρώπινη ύπαρξη μακριά από τον Θεό μοιάζει περισσότερο με τραγική φιγούρα! Τα εκάστοτε θλιβερά παγκόσμια γεγονότα θυμίζουν στον άνθρωπο την θνητότητα και την μικρότητά του. Αντιθέτως ο Αναστημένος Ιησούς μας φανερώνει την δόξα της ανθρωπίνης ύπαρξης και τον αληθινό προορισμό της.

Στις απρόσωπες και χειραγωγημένες κοινωνίες, συντεταγμένες στην αυταπάτη και τον εφησυχασμό, έρχεται ο εορτασμός της Αναστάσεως να δώσει μια νέα πρόταση ζωής στον σύγχρονο άνθρωπο που στην ουσία της είναι βαθιά επαναστατική. Μια γιορτή που κάθε χρόνο επαναλαμβάνεται αλλά κάθε φορά σου μαθαίνει νέα πράγματα, σου ανοίγει νέους ορίζοντες. Αρκεί η καρδιά να διψά για την αλήθεια και να μετέχει στην μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας. Τότε φωτίζεται από τα νοήματα και ανοίγεται όλο και περισσότερο στον Θεό και στον συνάνθρωπο.

Δεν είναι η Ανάσταση του Χριστού ένα απλό Πάσχα, μια απλή δηλαδή διάβαση αλλά όπως ο ποιητής τονίζει είναι το Πάσχα αυτό «τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον»! Είναι «μέγα» και «ιερώτατον»· καμιά σχέση με το Πάσχα των Ιουδαίων. Δεν είναι μια επίγεια μετάβαση σε έναν τόπο «ελευθερίας» αλλά μετάβαση από τα επίγεια στα ουράνια. Είναι «μέγα» και «ιερώτατον» γιατί ακριβώς συνδέει την θνητότητα με την αφθαρσία. Είναι μια διάβαση της ανθρωπότητας και της κτιστότητας στον κόσμο του Θεού. Είναι η διάβαση της ανθρωπίνης φύσεως στην οικία του Πατρός και η μετοχή της στο ουράνιο συμπόσιο, στο Δείπνο της Βασιλείας, για το οποίο είναι προορισμένη προ των αιώνων.

Μέσα στην σκληρή καθημερινότητα ο πιστός μπροστά στην απειλή της αδικίας, του πόνου, της ασθένειας, της καταστροφής και του θανάτου αναλογίζεται τη σύλληψη του Ιησού Χριστού, τον Γολγοθά, την σταύρωση και τη ταφή Του. Ο πιστός ταυτίζει τον σταυρό του με τον Σταυρό του Χριστού. Ταυτόχρονα όμως, έρχεται στο μυαλό του και η Ανάσταση η οποία λειτουργεί παρηγορητικά στα δικά του παθήματα. Παίρνει δύναμη από το γεγονός της Αναστάσεως, ελπίδα και αισιοδοξία, βλέπει φως στο σκοτάδι του. Η ζωή του γίνεται σταυροαναστάσιμη και ευχαριστιακή χωρίς ποτέ να δυσανασχετεί και να πέφτει σε αδράνεια.

Αυτό είναι το μεγαλείο της πίστεως. Όχι μιας πίστεως βέβαια με την έννοια της παραδοχής απλά στην ύπαρξη ενός Θεού αλλά μιας πίστεως στην Ανάσταση του Θεανθρώπου Ιησού. Μια πίστη ικανή να αλλάξει τον τρόπο σκέψεως και αντιλήψεως για τα γεγονότα της καθημερινής μας ζωής δημιουργώντας πρωτίστως μια ζωντανή σχέση μαζί Του

.

Η ζωντανή αυτή σχέση δεν νοείται σε καμιά περίπτωση ως η βίωση της αγιότητας και της αναμαρτησίας. Οι έννοιες αυτές δικαιολογημένα τρομάζουν τον μεταπτωτικό άνθρωπο, αφού η αμαρτία είναι πλέον ο φυσικός τρόπος ζωής του. Η ζωντανή σχέση μας με τον Θεό είναι στην ουσία η διά βίου εν μετανοία ζωή μας. Ζώντας δηλαδή μέσα από τα πάθη μας, τα λάθη και τις αμαρτίες μας αλλ' εν επιγνώσει της αμαρτωλότητάς μας και ταυτόχρονα με την εσαεί προσπάθεια για την εν Χριστώ θεραπείας τους, που μόνο η Χάρη του Θεού μπορεί να επιτελέσει και κανένας άλλος.

Έτσι ο πιστός στον καθημερινό του Γολγοθά με τα πάθη του και τα λάθη του ακολουθεί τα βήματα Εκείνου με υπομονή και σύνεση. Ατενίζει με τόλμη τον προσωπικό του σταυρό, με γοητεία τον τάφο του γιατί πλέον γνωρίζει ότι εκεί κατοικεί όχι ο θάνατος αλλά η Ζωή.
Αυτό είναι το διαχρονικό, χαρμόσυνο, πανηγυρικό κήρυγμα της Εκκλησίας στον άνθρωπο κάθε εποχής: η κατάργηση του Άδου και η ελεύθερη διάβαση του ανθρώπου στην ζωή του Θεού, στην αιωνιότητα, στην αυθεντική ζωή, στην ανέσπερη Ημέρα την οποία η Σοφία του Θεού, ο ίδιος ο Λόγος αποκάλυψε στην ανθρωπότητα. Χριστός Ανέστη!